

Csengery Bánderász

Ha feljő a Hold

Előszó

Kedves Olvasóm! Nagyon örülök, hogy kezében tartod kis kötetemet, melynek elkészültéig nagyon sok idő és egy hosszú út vezetett. Mikor még elkezdtem írni első verseimet, csak távlati terv volt, hogy egyszer ilyen formában kiadom őket, aztán telt múlt az idő, egyre több versem és novellám született, így egyre fontosabbá vált számomra, hogy az olvasó közönség elé tárjam őket. Azonban az idő csak telt, viszont a kötet csak nem akart megszületni. Teltek múltak az évek, születtek újabb versek és novellák, de valahogy sosem akart összeállni egyé, valahogy mindig „közbejött más” ahogy azt mondani szokták. Az élet valahogy úgy rendezte, hogy csak most, 19 évvel az első versem megírása után került sor az első kötetem megjelenésére. Mivel ilyen sok idő telt el, mindig változtatgattam, hogy mely versek és novellák kerüljenek bele, végül az itt olvasható művek mellett döntöttem, melyeken megfigyelhető az is, ahogyan én fejlődtem az írásban.

Remélem, mindenki megtalálja benne azt, amiért úgy döntött, hogy hazaviszi ezt a kis kötetet, megtalálja benne az üzeneteket, s megszívleli azokat, vagy éppen csak jól szórakozik egyik-másik történeten.

Ki kell várni amíg, megérik az alma, hogy aztán finom falatként szolgálhasson minket!

az író

Helló!

Helló, csáosz,
Égveled, szevasz,
Pá, bye bye,
Adiosz, csá,
Good bye, szia,
Szervusz, szerbusz,
Viszlát,
Isten hozzád,
Gezunt hait, nem mindegy,
Viszlát, ég veled,
Eltűnök, nézheted,
Guten Tag,
Nagyon tág,
Hogy hogyan búcsúzol,
Mielőtt végképp eltűnsz.

1999.

Hófehérke utóélete

Amikor megismerhette őt a nagyközönség, olyan 18 és 22 éves kora között járhatott. A róla szóló mese nagyon szép, de közel se befejezett, hiszen nem haltak meg akkor, éltek tovább. De, hogy boldogságban? Hát, azt nem állítanám. Nos, itt megtudhatják mi is lett a szereplők sorsa később.

A hercegből, sajnos nem lett király, ugyanis 27 éves korában, tüdővörhenyben meghalt. Nagy pompával temették el, a kor szokásaihoz megfelelően, ugyanis mint azt mostmár tudjuk, ez valamikor az 1700-as években játszódott. Szóval a herceget egy tucat koszorú és miegymás kíséretében a családi sírboltba helyezték örök nyugalomra. Viszont aggályok támadtak az udvarban azzal kapcsolatban, hogy tulajdonképpen miben is halt meg a herceg. Akkor még nem nagyon ismerték fel a tüdővörhenyt, ráadásul az orvosa, aki igazolhatta volna ezt, pár nappal később szintén tüdővörhenyben elhalálozott. Így aztán mindenki Hófehérkére kezdett gyanakodni, hogy esetlegesen megmérgezte. Voltak is nagy viaszályok a palotában. Ki Hófehérke mellett volt, ki pedig ellene, de olyan is volt, aki először hitt az özvegy ártatlanságában, de később átpártolt a másik oldalra. A végére, aki mégsem akart elpártolni tőle, azt megölették. Így járt a vadász is, akit még annak idején a gonosz királynő bérelt fel, hogy ölje meg a kislányt. De mint tudjuk, ezt nem tette meg, mert ahhoz túlságosan is szerette. Végül is ez lett a veszte. Suba subához, guba gubához, szó szót követett és tett, s végül is elzavarták a kastélyból, mondván menjen amerre lát, boldoguljon, ahogy akar. Megöletni azért nem merték, mert a nép túlságosan sze-

rette annak ellenére, hogy rútul megvádolták, s féltek, hogyha meghalna, a nép fellázadna ellenük, tehát emellett a megoldás mellett maradtak.

Hófehérke már sajnos a törpékhez sem mehetett, ugyanis azok is mind meghaltak már. Még Kuka is. Igaz, hogy ő halt meg utoljára, de akkor is meghalt. De ez várható is volt. Egész életükben abban a kószos, poros, embernek nem való bányában dolgoztak, s meg is lett a következménye. Hapci volt az első, de ezt is ki lehetett találni könnyen, hiszen ő már a mese elején is betegeskedett. A tüdőbaj vitte el. Aztán jött Szende és Szundi, akiket álmában lepett meg a halál. Majd Vidor, aki még kórházban is volt, de őt is elvitte a tüdőrák. Majd Tudor, aki agyvérzést kapott, aztán Morgó, aki szívrohamot, s végül Kuka, aki tulajdonképpen Alzheimer-kórban halt meg, csak azt akkor még nem úgy hívták, ugyanis Alois Alzheimer (1864-1915) csak 1906-ban fedezte fel a később róla elnevezett betegséget. Lényegileg agyér-elmeszesedésben halt meg.

Eléggé szomorú, de így van. Persze a törpék lakatlanná vált házát az alapokig lebontották, és először befüvesítették a területet, majd miután az egész erdőt kivágták, az egészet felszántották és beültették búzával. A bányát természetesen bezárták, mert a törpék halálával nem maradt senki, aki befért volna a szűk járatokba, másrészt senki nem volt olyan hülye, hogy a szénporos üregekben mászkáljon, látva az elődök keserű sorsát. A biztonság kedvéért még be is robbantották, hogy a falusi gyerekek nehogy véletlenül bemenjenek, és rájuk omoljon.

Szóval Hófehérke fogta a kis motyóját, s bement a városba, és szállást keresett magának éjszakára. Kapott is, egy fogadó fölött lévő, bérelhető szobában. A fogadóban esténként mindenféle kétes személyek